

De
Werkster
en haar Kind

door Wilhelmina.

DE WERKSTER EN HAAR KIND.

DOOR

WILHELMINA.

KORENHALMEN.

Vertellingen voor de Jeugd.

No. 18.

ROTTERDAM,
J. M. BREDEE.

STOOM-SNELPERSDRUK KOCH & KNUTTEL GOUDA.

De moeder zit in het kamertje; zij laat het hoofd rusten op haar hand en ziet er zeer treurig uit. Voor haar staat David, haar eenig kind en vraagt: »Lieve moeder, hier is het plaatje, vertel mij nu nog eens de geschiedenis, hoe ik uit het water gered werd.» Maar de moeder ziet niet op en vertelt David ook de geschiedenis niet. Wilt gij weten, lieve kinderen, wie de kleine David is, waar hij woont, waarom zijn moeder treurig is en hoe het verder met hem gaat?

Ge hebt misschien wel eens gehoord van de rivier de Weichsel, die in het noorden van Duitschland stroomt en dan heeft men u wellicht er bij verteld, dat die Weichsel soms heel onstuimig is en dan buiten hare oevers treedt, tot groot gevaar voor alles in den omtrek, want het gebeurt dan wel, dat huizen omvergeworpen worden en dat de bewoners zich te nauwernood redden kunnen, zonder iets te kunnen meenemen. Men heeft wel getracht door hooge dijken en dammen de rivier te beletten het land te overstroommen, maar wanneer de sneeuw in het zuiden smelt en van de bergen stroomt, dan wordt het water in de Weichsel al hooger en hooger; dan wordt haar stroom sneller en sneller en omdat het in het noorden dan nog zeer koud en het water der rivier nog bevroren is, kan niet al wat van de bergen komt doorstromen; de rivier wast, beukt met de ijsschotsen tegen den dijk, deze kan geen stand houden — en er is overstrooming.

Het stadje, waarin Davids vader woonde, lag op een afstand van zoo wat een half uur van zulk een dijk. Lange jaren geleden — de knaap was toen nog een heel klein kind — was de Weichsel in het begin van de lente, toen het ijs begon te smelten, heel erg gestegen. De lieden uit de stad hielden dag en nacht wacht bij den dijk om zoodra het water op de een of andere plaats doorbrak, dadelijk hulp te kunnen verleen. Davids vader, de kleermaker Keller kwam op een avond thuis en zei tot zijn vrouw, die was op gebleven:

»Wij kunnen gerust gaan slapen. De Weichsel staat wel hoog, maar over den dijk komt zij niet.»

En zij kwam ook niet *over* den dijk, maar zij had een zwakke plaats in den dijk gevonden, daar had zij met al haar kracht tegen geslagen, de dijk was bezweken — en al wat de bewakers deden, was vruchteloos. Plotseling te middernacht werd Keller gewekt door het geluid van de stormklok op den toren en door het tierende en razende water, dat reeds in zijn huis was doorgedrongen. Verschrikt sprong hij het bed uit. »Op den zolder!» riep de vader. Hij stond reeds tot aan de knieën in het water en aan ontvluchten was niet te denken, want alle straten stonden blank. De ouders droegen de wieg, waarin David sliep, zoo gauw mogelijk de lage trap op; het huis kraakte, in doodsangst vluchtten zij op het dak. Daar zaten zij, sidderend van koude en angst: huizen stortten in, angstgeschrei vervulde de lucht, dieren zwommen vol benauwdheid in het rond en hun gebrul was vreeselijk om aan te hooren. Altijd door wies het water. Golf na golf sloeg tegen Kellers huisje! — Hoe lang zouden de balken het nog houden? Als die vielen, waren alle drie daar boven kinderen des doods!

Daar hoorden zij vlak in de nabijheid een dier schreeuwen. Het was hun geit, die tegen het water

streed. Keller strekte de hand uit en beproefde het arme dier op het dak te trekken — maar op dat oogenblik waggelde alles, het huisje stortte in, een hooge golf kwam aanrollen met nog grooter spoed, dan het bootje, dat toesnelde om hen te helpen — en — zij vielen in het water, niet wetende, wat er eigenlijk gebeurde.

Toen zij weder tot zich zelf kwamen, waren zij in de kerk ondergebracht. Dit gebouw had weerstand geboden aan de golven. Keller en zijn vrouw waren gered — maar waar was David?

Niemand had het kind meer gezien! Het sliep nu misschien reeds lang den eeuwigen slaap en men vreesde, dat het lijkje eerst gevonden zou worden, als het water weer was weggelopen.

En dat laatste gebeurde weldra. Reeds aan den middag was het grootste gevaar voorbij, de dijk voorloopig hersteld en de Weichsel stroomde weer, hoewel nog altijd wild en woest, binnen de haar gezette grenzen.

Ontzettend was de ramp, die zij had aangericht. Maar de Kellers dachten nauwelijks aan hun verwoest huisje, aan hun vernield huisraad, zij klaagden en weenden om hun eenig kind, om hun kleinen David.

Doch wie beschrijft hun vreugde, toen eenige mannen, die te paard of in roeiboeten de omgeving hadden doorzocht om te zien of misschien nog ergens verongelukten te redden waren, des avonds David meebrachten en.... toen de gelukkige ouders hun kind weer levend en gezond aan het hart drukten!

De golven hadden de wieg, waarin het kind lag, als een schuitje gedragen, wel een uur ver. Daar was een kleine hoogte, waarop struikgewas groeide en die nu wel bijna ook met water bedekt was, maar waar boven toch de takken der struiken uitstaken, die de wieg tegen hielden.

Het kind sliep rustig voort; maar toen de zon aan

den hemel stond, werd het wakker on begon te schreeuwen, want het had honger. Gelukkig stak de wind een weinigje op, zoodat de struik werd heen en weer bewogen en het schudden van de wieg deed David weer inslapen. Tegen den avond naderden twee mannen de hoogte en hoorden het kind, dat weer wakker was geworden, schreien; zij keken rond, zagen den kleinen jongen en brachten hem bij zijn ouders.

Daar kwamen tranen in veler oogen en menigeeen zei: »God Zelf heeft het kind behoed en gered.»

»Van David moet eenmaal iets groots terecht komen,» zei de vader dikwijls, »want hij is niet voor niets uit het water gehaald.»

Dat was de geschiedenis, die David zoo gaarne hoorde vertellen. Maar heden kon de moeder niet spreken; zij deed niets dan weenen, want Davids vader was voor weinige dagen gestorven.

»Ik hoop, dat David geen kleermaker zal worden. maar iets groots en goeds,» had hij nog op zijn sterfbed tot zijne vrouw gezegd. Ach, hij zou zijn kind zoo graag het allerbeste gegeven hebben en nu kon hij het niets geven.

Maar de moeder bewaarde de woorden in haar hart. Zij was zeer bedroefd over den dood van haren man. »Mijn arme jongen, gij hebt nu niemand meer op de wereld dan uwe moeder,» zei zij tot hem; »maar uw moeder zal voor u zorgen.»

Vrouw Keller was een flinke, arbeidzame vrouw. Zij moest ook wel vlijtig zijn om met den kleinen David te kunnen leven. Maar met spinnen kon zij niet zooveel verdienen — daarom werd zij werkster. Er waren menschen genoeg in het stadje, die haar werk wilden geven als schoonmaakster of waschvrouw. Wel moest de moeder dan den heelen dag haar kleinen jongen verlaten, reeds des morgens vroeg het huis uit gaan, als hij nog in zijn bedje lag en eerst des avonds weder thuis komen; wel viel dit haar

zeer moeielijk en vond David het ook alles behalve prettig, want hij was veel liever bij zijn moeder dan bij de buurvrouw, al was deze nog zoo aardig en vriendelijk voor hem; maar het kon eenmaal niet anders: vrouw Keller moest geld verdienen en wie dat wil doen, moet niet vragen, wat hij graag wil, maar doen wat anderen willen. En dan — eens om de zeven dagen was het Zondag! Dat was een feest. Zondag was een heel andere dag dan een gewone; wanneer David wakker werd, brandde het vuur in de kachel; moeder trok hem zijn wonderschoone Zondagsche kleeren aan en dan mocht hij echte koffie drinken uit een kopje met vergulden rand! Te negen uur ging hij aan hare hand naar de kerk, waar het zoo heerlijk was en waar hij maar zelden in slaap viel en dan, als zij thuis kwamen uit de kerk, kookte moeder middageten en David vertelde haar al wat de vorige week gebeurd was. Des namiddags gingen zij, als het mooi weer was, naar buiten wandelen, of moeder nam den grooten platenbijbel en vertelde hem de heerlijke schoone geschiedenissen. De mooiste was die van koning David. »Moeder,» vroeg David dan wel eens, »hoe klein was koning David? was hij zóó groot?» En hij wees tot aan zijn eigen knieën. »Word ik ook koning, als ik alle Filistijnen dood gemaakt heb?» vroeg hij een anderen keer.

»Er zijn nu geen Filistijnen meer,» vertelde de moeder, »de Heere Jezus heeft gezegd, dat wij nu alle menschen moeten liefhebben.»

»Word ik dan koning als ik alle menschen liefheb?» vroeg David toen.

»Neen, koning wordt ge niet,» antwoordde vrouw Keller, »wij hebben al een koning.»

»Maar wat word ik dan?»

»Een braaf mensch, die veel goed doet,» antwoordde de moeder, »en als ge dat worden wilt, moet ge heel zoet zijn.»

Nu, dat wist David. Alle dagen moest hij zoet en vriendelijk en gehoorzaam zijn. En hij was het ook. Maar hij wilde gaarne nog wat meer leeren. Als hij de andere kinderen uit de school zag komen, dat vlak tegenover zijn huisje stond, ging zijn hart open om er toch ook eens heen te mogen gaan.

Eens op een dag zocht hij een stuk van een dakpan op, dat wonderveel op een lei geleek en waarop men goed schrijven kon en stilletjes, zonder een woord ervan te zeggen, ging hij met de andere kinderen naar school. Hij kende den vriendelijken, ouden schoolmeester reeds, voor hem was hij heelemaal niet bang. Toch zag deze hem heel verwonderd aan en zei:

»Maar David, wat komt ge hier doen?»

»Schrijven,» antwoordde het kind en ging kalmpjes naast de andere kinderen in de rij staan.

»Jij dreumes.... je bent toch nog veel te klein.»

David begreep niet goed wat gezegd werd, maar zooveel verstond hij toch wel, dat men meende, dat hij hier niet behoorde. Hij wilde eens heel flink uit den hoek komen — maar hoe? Daar viel hem niets in. — Plotseling zegt hij, half weenend:

»Maar mijn vader is toch al dood.»

»Ja, mijn arme jongen,» antwoordde de meester goedig, »en je moeder is den heelen dag uit werken. Nu, als ge stil wilt zijn, moogt ge hier blijven.»

Op deze manier kwam David in de school, toen hij nog pas vier jaar oud was. Na schooltijd mocht hij bij den meester blijven, mocht met hem op den dijk gaan wandelen, hem in den tuin helpen en in zijne kamer spelen. O, wat had hij nu 's avonds veel aan zijn moeder te vertellen!

Zoo verliepen zeven jaren. David was, zoo niet een zeer groote en sterke, toch een brave jongen geworden, die tot vreugde en geluk voor zijne moeder

was. Wanneer zij wel eens treurig gestemd was, troostte hij haar en zij was blijde niet alleen in de wereld te zijn, maar een zoon te hebben. Bij den ouden schoolmeester was David als kind in huis; hij leerde zeer vlijtig en reeds meermalen had de meester met vrouw Keller erover gesproken, dat hij David niets meer leeren kon; de jongen was de knapste van de school en moest nu eigenlijk naar een hoogere, want hij wenschte niets vuriger dan eenmaal te studeeren en.... hij had aanleg ervoor.

Vrouw Keller gedacht aan de woorden van haar man en aan zijne hoop, dat uit den jongen zeker iets groots zou worden en zij vertelde dit aan den meester.

»Lieve vrouw Keller,» vermaande de oude man, »vergeet toch niet, dat het grootste wat een mensch worden kan, een kind van God is.»

»Jawel,» antwoordde vrouw Keller, »maar God heeft zeker nog groote plannen met David, daar Hij hem als kind zoo wonderbaar van den dood uit het water gered heeft.»

»Misschien,» zei de meester, »heeft God zijn leven bewaard, opdat hij eens zich voor velen tot nut make. David heeft een liefdevol hart en in den Bijbel staat, dat niemand grooter liefde heeft, dan die, dat hij zijn leven stelt voor zijne vrienden.»

David is nu elf jaar. Het is bitter koud; maar in het huisje van Keller is het warm en gezellig. De moeder is niet uit werken gegaan, zij wil eens recht vreugde hebben met haar kind, want het is van daag een groote vreugdedag in haar huis. De oude schoolmeester heeft zich veel moeite gegeven om David op het Gymnasium te brengen; hij heeft den rector verzocht den jongen daar kosteloos op te nemen: twee uren lang heeft David examen gedaan en hij is erdoor gekomen. Na Paschen zal hij nu naar het

Gymnasium gaan, »en dan zal de lieve God hem ook wel op de Hoogeschool brengen,» zei de meester, stralend van vreugde.

David is overgelukkig. Behalve van zijn moeder en zijn onderwijzer, houdt hij van niets zooveel als van zijn boeken. En nu kan hij verder leeren en mag hij zich verzadigen aan al de mooie dingen, die in de boeken staan. En dan wordt hij eens zelf onderwijzer of dominee of dokter, zijn lieve moeder zal bij hem wonen; dan behoeft zij niet te werken, want David werkt voor haar; zij zal op een gemakkelijken stoel zitten en hij leest haar mooie geschiedenissen voor — wat een heerlijke tijd zal dat wezen!

David en zijne moeder zitten bij elkaar en praten over het toekomstige geluk. Vrouw Keller zegt juist: »Ach, als uw vader dat eens beleefd had!» daar wordt aan de deur geklopt en de buurvrouw komt binnen.

»Ik zou David zoo graag wat willen vragen,» zei zij; »maar het is heel onbescheiden nu juist op zijn verjaardag.»

»Wat moet ik doen?» vraagt David, terwijl hij opspringt.

»Och, lieve jongen, mijn man moet van daag aan den dijk de wacht houden.»

»Is het water erg hoog?» vraagt vrouw Keller.

»Neen,» antwoordde de buurvrouw, »te hoog is het niet; maar er is zooveel ijs in de Weichsel en de mannen zijn opgeroepen om op den dijk te passen. Mijn man moet tot twaalf uur blijven. Nu heb ik voor den armen tobber soep gekookt en wilde David vragen, hem die te brengen. Het is zoo verschrikkelijk koud.»

»Ja,» zegt zuchtend Davids moeder, »en ook al zoo donker.»

»Dat hindert niet, moeder,» roept David uit, »ik ga dadelijk en ben voor het avondeten weer terug.»

»Neen, mijn jongen,» zegt de buurvrouw, »daartoe

is het te ver; hij staat bijna een uur van hier. Eet maar eerst."

Dat is gauw geschied. Het viel moeder zeer zwaar David heden van zich te laten gaan — omdat hij nu juist jarig was, dacht zij. Maar het kwam noch haar noch David in het hoofd, het verzoek der buurvrouw te weigeren. Hij trekt zijn warmen jas aan, neemt het hengselmandje op en met een »vaarwel, over twee uurtjes ben ik terug" jilt hij naar buiten.

Vrouw Keller bleef alleen. Maar het was haar niet te moede alsof het buiten zoo bitter koud was. Met enkel zonneshijn was de kamer gevuld en bloemen der toekomst bloeiden overal in het rond. Zij opende een oud kistje en nam er een paar verdroogde myrtebloemen uit, dat was de ruiker, die haar man bij de bruiloft gedragen had. Als die toch heden maar eens hier ware! Als die toch maar eens zien kon, wat een groot, geleerd man David zou worden. Zij zag hem reeds als dominee op den preekstoel staan, hoorde hem heerlijk preken; de kerk was eivol — zij echter zat in een hoekje en luisterde aandachtig. Ach, zij kon zich niet aan de menschen laten zien, want de dominee was immers haar zoon, haar David. Dat geluk drukte haar nu reeds neder. Maar immer hoorde zij den tekst, dien hij zoo lief had. »Niemand heeft meer liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijne vrienden."

Daar sloeg de kerkklok acht uur. Het geluid bracht vrouw Keller tot de werkelijkheid terug. Zij nam nu het overige van den bruidskrans uit het kistje — op den bodem schitterde iets: dat was zilvergeld. Daalder, zoo rein als de moederliefde, die er voor gearbeid had. Dacht zij op dezen oogenblik aan de stukgereten handen, aan de vele moeilijke uren van arbeid, waarin dat geld verdiend werd, stuiver voor stuiver? Neen. Een gevoel van trots verhief haar het hart: haar David was niet heelemaal arm, zijn moeder

kon hem kleeven en boeken koopen. En zoo goed als zij dit verdiend had, kon zij nog meer verdienen. Ja, voor hem was geen arbeid haar te zwaar — eens zouden dan die vlijtige handen rusten; hij had het gezegd, hij zou dan voor haar werken. Ja — eens! Weer verdiepte de moeder zich in droomen van toekomstig geluk. De lamp naast haar brandde minder helder — zij bemerkte het niet; eindelijk ging zij geheel uit — maar zij zag het niet, want zij was ingeslapen.

Rondom haar was alles donker en stil.

Vergezellen wij nu David op zijn tocht der liefde. Zoo snel hij kon, was hij naar de plaats geijld, waar de buurman op den dijk stond; wel was de soep niet meer warm, doch er werd raad geschapt. Er werd een vuurtje gemaakt en weldra dampte zij den wachters weer heerlijk tegen. Door een fluitje werden de andere mannen naar het vuur gelokt en men laafde zich aan de kostelijke spijs. Alles was aan den dijk in de beste orde; wel is waar steeg het water nog voortdurend, maar nergens was gevaar.

»Ge zijt een brave jongen, David, ik dank u,» zei de buurman, toen deze zich gereed maakte te gaan eten.

»Hoor eens», riep een andere, »als ge naar huis gaat, dan komt ge toch langs mijn afdeeling; kijk dan eens goed uit of alles in orde is, dan kan ik hier nog een poosje blijven liggen.»

David beloofde het. De maan was opgekomen en goot haar bleke licht over het groote water, den hoogen dijk, den eenzamen knaap. Hij was nu zeer koud — onvoorzichtig was hij dicht bij het vuur gaan zitten. Hij dacht aan wat hem opgedragen was en keek goed uit of hij niets verkeerd zag. Hij wist maar al te goed, dat een kleine scheur in den dijk groot gevaar kon opleveren voor de geheele omgeving

en nooit had hem de vrees voor eene overstroming verlaten — het verhaal van wat hijzelf ondervonden had in zijn wieg, had een te diepen indruk op zijne ziel gemaakt. Maar heden was alles veilig en David begon luchtkastelen te bouwen, juist als zijne moeder thuis. Eerst zou hij leeren, dan een eigen huis bouwen, waarin hij met zijn moeder zou wonen en hij zou dominee of dokter wezen en vele menschen helpen.

Maar plotseling werd hij uit zijn droomen opgeschrikt. Wat ritselt daar zacht, heel zacht uit den dijk? Het was water, dat zich door een kleine scheur een weg gebaad had en nu langzaam landwaarts stroomde. David drukte de hand tegen die bijna onmerkbaar bron. Wat nu te doen?

Hij wist zeer goed, hoe snel het water zich hier een grooten doorgang kon vormen en binnen een uur met zulk een kracht door den dijk zou breken, dat geen weerstand meer mogelijk was. En dan zouden huizen en velden overstroomd worden; de golven zouden have en goed, lijf en leven begraven. O hoe ontzettend, wanneer zulk een ongeluk weder kwam over moeder, onderwijzer en geboortestad!

Er was misschien nog redding mogelijk. Maar hoe? David drukte zijn hand tegen de opening, toen sprong hij weder op, luid om hulp schreeuwend, maar nergens was een mensch te zien; hij zocht of hij misschien iets vond om in het gat te stoppen. Te vergeefs! Hij zag niets dan den stijf bevroren grond. Toen hij terugkwam, zag hij met ontzetting, dat het water sterker opdrong, hij kon het met zijn hand niet meer tegenhouden. Ras trok hij zijn jas uit, stopte dien in de opening en liep toen terug naar de plaats, waar de wachters om het vuur zaten, luid om hulp roepend. Niemand hoorde hem, — o had hij maar een noodfluitje om hen tot zich te roepen! Hij stak zijn verstijfde vingers in den mond om te fluiten. Maar hoe weinig geluid kon hij maken! Nu keek David

weder achter zich en zag met schrik, dat het water al weer begon te stroomen, daar het den jas had weggestooten en zich op nieuw baan had gebroken. Zoo snel hij kon vloog David weder naar de ongeluksplaats, maakte nog eens de opening met zijnen jas dicht en drukte er met alle kracht tegen om hem tegen te houden. Dat hielp. Het water scheen overwonnen. Slechts in den dijk hoorde hij nog geraas.

Geen der wakers naderde, geen mensch vernam zijn hulpgeroep! Hij moest zoo blijven zitten, drukkend tegen den jas, sidderend van koude, bijna ongekleed. David kreeg een gevoel als begaven zijne krachten hem, hij sprong op om snel naar huis te loopen. Maar dan zou immers het water weer doorbreken en wellicht eer dan hij bij zijn moeder zijn, bij zijn lieve moeder, die niet vermoedde, in welk gevaar zij zich bevond. Zoo wist hij niet wat te doen; reeds een geruimen tijd had die tweestrijd geduurd — daar sloeg de klok acht uur. David zag op naar de sterren, die den armen jongen zoo vriendelijk aankeken. Nu kwam hem het woord te binnen, dat niemand grooter liefde heeft, dan wie zijn leven zet voor zijne vrienden. Een heldenmoed bezielde hem; zijn handen kon David niet vouwen, maar zijn ziel bad en smeekte tot God: »Help mij, laat mij het water tegenhouden tot er iemand komt, al moest ik ook sterven.»

Met starende oogen zag hij naar beneden. Het water was overwonnen; zijn hoofd zonk dieper op de moedige borst. David was zeer moede en sliep in.

Vrouw Keller schrikt op, er wordt aan de deur geklopt. Verscheidene mannen treden binnen. Nog half droomend staart zij hen aan. Plotseling wordt zij wakker: zij dragen haar eenigen zoon, haar David in huis. Lang duurt het, eer zij begrijpt, wat er gebeurd is, eer men het haar duidelijk gemaakt heeft,

dat de wachters hem zoo gevonden hebben, slapend, verstijfd, bevroren. Men kon de oorzaak licht vermoeden. Het water, dat David teruggehouden had, stroomde niet meer, een vastgevroren jas vulde het gat. De knaap had zijn leven gegeven om het leven zijner moeder, om het leven van velen te redden.

De jammerkreten der arme weduwe, wier eenige geluk de zoon geweest was, wekken den kleinen held niet weder op. Slapend is hij tot den Heere Jezus gegaan, die Zijn leven voor hem gegeven heeft.

De menschen in de stad komen allen naar het huis der arme werkster. Ieder wil David nog eens zien, ieder zou hem gaarne danken, dat hij een zoo groot gevaar van allen heeft afgewend. Zij staan droevig naast den kleinen, lieven knaap, die sterk was, wijl hij liefde had en niet aan zich zelf dacht.

„Hij heeft niet te vergeefs geleefd”, zei de oude meester weenend tot vrouw Keller, „hij is werkelijk wat groots geworden. Hij heeft tot ons eene preek over liefde gehouden, zooals weinig anderen het kunnen.”

Dauids moeder is zeer bedroefd; niemand heeft haar meer zien lachen. Doch zij weet, dat zij haren zoon zal wederzien, wanneer zij liefde heeft, zooals hij liefhad.

Op Dauids graf echter staat: „Niemand heeft meer liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijne vrienden”.

En dat grafschrift zelf is voor de moeder, zoo zwaar beproefd, een troost; het is als de laatste bloem, die bloeit aan haar levenskruis. Ge hebt zeker wel eens dat mooie plaatje gezien „Een kruis met rozen” en misschien wel het vers gelezen, dat er bij behoort. Dit versje is toepasselijk op Dauids moeder. Hier is het:

EEN KRUIS MET ROZEN.

Een kruis met rozen
Is 't menschenlot,
Is 't rijke leven,
Uw gave, o God!

Niet enkel rozen
Geen kruis alleen;
De Liefde voegt ze
Getrouw bijeen.

Een kruis met rozen!
Och, vroom en goed,
Och leer het dragen
Met blijden moed.

Ik weet de rozen
Zij vallen af;
Het kruis nu legt ge
Pas neer aan 't graf.

Toch — welke uw garde
En treure uw huis —
Merk op de bloeme
Die blijft aan 't kruis.

En kweek nog dankbaar
Den kleensten kuop,
En neem met liefde
Uw last weer op.

De bloeme lecht u
O lach haar toe!
En vloek het kruise
Nooit, levensmoes.

Moog elke bloeme
Der aard vergaan,
De vrucht des levens,
Die rijpt er aan.

